

Zpráva o šetření

ve věci podnětu pana D. R.

Podnětem ze dne 15. 12. 2014 se na mě obrátil pan D. R. (dále také „stěžovatel“) se stížností na postup Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále také „OIP“ či „oblastní inspektorát práce“). Z podání stěžovatele vyplynulo, že je zaměstnán u zaměstnavatele A, a. s., se sídlem XXXXX, IČO XXXXX (dále také „kontrolovaná osoba“). V červenci 2014 se stěžovatel s podnětem ke kontrole svého zaměstnavatele obrátil na Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj, který mu následně v informaci o výsledku kontroly ze dne 8. 9. 2014 sdělil, že jeho podnět byl oprávněný, neboť během kontroly byly zjištěny nedostatky týkající se zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci i další nedostatky týkající se bezpečnosti provozu zdvihacích zařízení. Oblastní inspektorát práce kontrolované osobě uložil odstranit nedostatky zjištěné při kontrole. Podle pana D. R. však postup OIP nebyl dostatečně důsledný, neboť zaměstnavateli nebyla uložena pokuta, a to zřejmě ani po kontrolách prováděných opakovaně již v minulosti.

A - Předmět šetření

Dne 23. 2. 2015 jsem se na OIP obrátila se žádostí o součinnost při vyřizování podnětu pana D. R. Požádala jsem o vyjádření k otázkám, kolik kontrol a s jakým výsledkem proběhlo u zaměstnavatele v posledních pěti letech, zda v případě zjištění nedostatků kontrolovaná osoba zjedнала nápravu a zda byla zahájena správní řízení o uložení pokuty za správní delikt.

Dne 25. 3. 2015 jsem obdržela vyjádření vedoucího inspektora OIP Ing. Libora Černého, který sdělil, že za posledních 5 let bylo ze strany OIP u kontrolované osoby provedeno celkem 21 kontrol. Devět kontrol z toho bylo provedeno na žádost kontrolované osoby v rámci programu Ministerstva práce a sociálních věcí „Bezpečný podnik“. **12 kontrol** bylo provedeno ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a e) zákona o inspekci práce.¹ U těchto kontrol byla v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. g) zákona o inspekci práce **uložena opatření k odstranění nedostatků** zjištěných při kontrole a byly určeny přiměřené lhůty k jejich odstranění. Kontrolovaná osoba ve lhůtách stanovených inspektory nedostatky odstranila a o jejich odstranění také ve lhůtách stanovených inspektory podala OIP písemné zprávy. Z počtu 12 kontrol byla v **jednom případě uložena pokuta** ve výši 50.000,- Kč (rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 2. 2015).

S ohledem na uvedené a na sdělení stěžovatele, že zaměstnavatel nadále laxně přistupuje k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a porušuje právní

---

¹ Zákon č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů.

předpisy na daném úseku, jsem v souladu s ustanovením § 14 zákona o veřejném ochránci práv² zahájila šetření postupu Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj. Dne 21. 9. 2015 proběhlo na půdě Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj místní šetření pověřených pracovníků Kanceláře veřejného ochránce práv.

B - Skutková zjištění

Při **místním šetření** dne 21. 9. 2015 zástupci OIP uvedli, že:

- Porušení pracovněprávních předpisů zaměstnavatelem bylo sice opakované (nicméně v každém jednotlivém případě šlo o jiný skutkový stav, o jiné jednotlivé porušení), i když souhrnně spadá pod ustanovení § 102 zákoníku práce³, kromě toho k porušení došlo vždy na jiném provozu kontrolované osoby.
- Zaměstnavatel dle OIP není rizikový, není zde zvýšená pracovní úrazovost, jedná se pouze o dílčí nedostatky, které nejsou vzhledem k velikosti provozu zaměstnavatele a počtu zaměstnanců zásadní. V žádném případě u tohoto zaměstnavatele nejde o systémové nedostatky. Kromě toho zaměstnavatel obdržel titul „Bezpečný podnik“ a má ISO podle mezinárodních norem.
- U zaměstnavatele působí odborová organizace, ta nikdy OIP na žádný nedostatek neupozornila.
- Z hlediska poslání OIP a jeho preventivního působení je dostačující, pokud zaměstnavatel realizuje opatření k odstranění nedostatků, např. systémová opatření a napraví závadný stav. OIP svoji roli chápe především jako preventivní, ne sankční. Již samotné opatření k nápravě může pro zaměstnavatele leckdy znamenat nemalé investiční náklady a netřeba ho ještě dále trestat. Až pokud zaměstnavatel nesplní opatření k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole, následuje sankce.
- Při kontrole, provedené inspektorem Ing. Václavem Hovorkou, která byla ukončena v srpnu 2015⁴, nebyly zjištěny nedostatky. Inspektor si nechal názorně zaměstnancem kontrolované osoby předvést použití horizontálního jisticího systému Xenon v kombinaci s ostatními osobními ochrannými pracovními prostředky proti pádu.

Z **přehledu kontrol** u kontrolované osoby A, a. s., vypracovaného oblastním inspektorátem práce, vyplývá, že od začátku roku 2009 do 31. 8. 2015 vykonal OIP u zaměstnavatele celkem 13 kontrol. Až po v pořadí 10. kontrole (protokol o kontrole ze dne 29. 7. 2014) OIP zahájil správní řízení o správním deliktu a uložil zaměstnavateli stěžovatele pokutu ve výši 50.000,- Kč, přičemž již při několika

---

² Zákon č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů.

³ Zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů.

⁴ V pořadí 13. (zatím poslední) kontrola OIP provedená na základě podnětu stěžovatele ze dne 1. 7. 2015 týkajícího se porušování předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Provedenou kontrolou ve dnech 24. 7. 2015, 27. 7. 2015 a 7. 8. 2015 nebylo prokázáno porušení povinností kontrolované osoby ve vztahu k podnětu stěžovatele (záchytný systém na jeřábové dráze).

předchozích kontrolách OIP opakovaně shledal porušení pracovněprávních předpisů a uložil opatření k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole. Rovněž při kontrole vykonané na základě podnětu stěžovatele z července 2014 (v pořadí 11. kontrola) OIP shledal porušení pracovněprávních předpisů a uložil opatření k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole.

V **písemném vyjádření** OIP, doručeném dne 29. 10. 2015, vedoucí inspektor Ing. Libor Černý uvádí, že: „...co se týče kontrol, které proběhly u společnosti A, a. s., upřesňujeme, že tyto kontroly proběhly na různých provozech a pracovištích společnosti. Jednalo se konkrétně o: provoz zdvihacích zařízení, provoz B, provoz doprava, pracoviště strojního zařízení C, kontrola strojů a zařízení, provoz D, E, F, G, H, kontrola BOZP – zdvihacích zařízení, kontroly pracovněprávních vztahů apod. Všechny nedostatky, které byly zjištěny, byly méně závažného charakteru. Pokud ještě můžeme doplnit, v roce 2012 byla ve společnosti A, a. s. provedena kontrola systému řízení BOZP. Společnost splnila všechny požadavky stanovené programem „Bezpečný podnik“ a v roce 2012 získala titul Bezpečný podnik, který je platný 3 roky, v rámci kterého byly prováděny kontroly v oblasti elektrických zařízení, zdvihacích zařízení, plynových zařízení, tlakových zařízení, pracovních podmínek, doprava silniční a železniční, nebezpečné látky a havárie, stavební činnost, výrobní a provozní zařízení. Ve společnosti mají v rámci systému řízení BOZP a pracovněprávních vztahů stanovené práva a povinnosti zaměstnanců na všech stupních řízení. V průběhu kontrol byly sice zjištěné drobné nedostatky v oblasti BOZP a pracovněprávních vztahů, ale tyto nedostatky byly převážně méně závažného charakteru.“

C - Hodnocení věci ochránkyní

Stěžejní skutečností, jíž jsem se na základě podnětu stěžovatele zabývala, bylo posouzení, zda zahájení správního řízení o správním deliktu oblastním inspektorátem práce je záležitostí správního uvážení a zda lze za dostačující považovat uložení opatření k odstranění zjištěných nedostatků podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona o inspekci práce.⁵ Při posuzování této otázky jsem dospěla k následujícím závěrům.

Samotné zahájení řízení o správním deliktu je ovládáno **zásadou oficiality**, tedy je zahajováno z úřední povinnosti (ex officio) – z vlastního podnětu správního orgánu, **je-li důvodné podezření, že byl spáchán správní delikt**, a to na základě vlastního zjištění nebo informací od jiných orgánů veřejné moci nebo na základě oznámení. Jen zcela výjimečně se některé správní delikty, o kterých to výslovně stanoví zákon (nikoliv však zákon o inspekci práce), projednávají pouze na návrh postiženého (z procesního hlediska jde o zásadu dispoziční). Dále lze rozlišit správní delikty, které je příslušný správní orgán **povinen projednat vždy, když se o nich dozví** (správní delikty projednáváné na základě **zásady legality**), a správní delikty, u nichž závisí na úvaze správního orgánu, zda je považuje za účelné projednat,

---

⁵ Podle tohoto ustanovení je inspektor oprávněn ukládat kontrolované osobě opatření k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole a určovat přiměřené lhůty k jejich odstranění.

či nikoliv (tj. správní delikty projednávané na základě zásady oportunity, což jsou toliko procesněprávní – pořádkové delikty).

Z výše uvedeného vyplývá, že zásadně všechny hmotněprávní správní delikty jsou **projednávány na základě zásady legality**.⁶ **Zahájení správního řízení o správním deliktu tedy nepodléhá správnímu uvážení oblastního inspektorátu práce.**

Tyto závěry potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 4 Ads 211/2014, ze dne 30. 12. 2014. Podle něj: „*Správní orgány, v jejichž kompetenci je provádění dohledu nad dodržováním pracovněprávních předpisů, jsou **povinny zahájit** správní řízení, pokud zjistí skutečnosti, z nichž vyplývá, že došlo ke spáchání deliktu. **Nejsou nadány volnou úvahou**, zda v takovém případě správní řízení zahájí nebo zda benevolentně celou věc přejdou (zásada legality, zásada inkviziční). Jednání správních orgánů v rozporu se zákonem⁷ nemůže založit legitimní očekávání jednotlivců, kterého by se mohli před soudy dovolat. Ustálená praxe, která váže správní orgány a zakládá legitimní očekávání jednotlivců, totiž může existovat pouze *intra legem*.*“

Obdobné závěry dovodil již dříve Městský soud v Praze v rozsudku sp. zn. 9 A 19/2010, ze dne 29. 5. 2013 (a následně Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 7 As 88/2013, ze dne 19. 9. 2013), i když ve vztahu k Českému telekomunikačnímu úřadu. Tyto závěry lze analogicky aplikovat i ve vztahu k oblastním inspektorátům práce a vyvracejí i případnou argumentaci zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení.⁸ Z uvedených rozsudků plyne, že: „*Správní trestání je ovládáno zásadou oficiality. Tato zásada znamená, že správní orgány jsou **povinny zahájit řízení o správním deliktu** z úřední povinnosti, jakmile se dozví o skutečnostech nasvědčujících tomu, že byl spáchán správní delikt a kdo jej spáchal. Pokud tedy žalovaný (Český telekomunikační úřad) řízení zahájil, postupoval v souladu se zákonem. Jestliže by tak neučinil, nedostal by povinností, které mu jsou zákonem uloženy. V souladu se zmíněnou zásadou oficiality je správní orgán povinen vést řízení o správním deliktu bez ohledu na to, zda případný výnos v podobě uložené pokuty převyší náklady, které správní orgán jednající jménem státu na vedení takového řízení vynaložil. Zákon o elektronických komunikacích (pozn. ani zákon o inspekci práce) nestanoví jako důvod zániku odpovědnosti pachatele za spáchaný správní delikt účinnou lítost. Žalobkyně se proto nemůže zprostit odpovědnosti za správní delikt poukazem na to, že reklamaci nakonec uznala, omluvila se a vrátila reklamovanou částku. Uvedené okolnosti mohl žalovaný zohlednit toliko při určení výše pokuty, což také učinil.*“

---

⁶ Výjimku představuje ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 15/1998 Sb., o dohledu v oblasti kapitálového trhu a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož Česká národní banka před zahájením řízení v oblasti dohledu nad kapitálovým trhem uváží, zda zahájí řízení o uložení opatření k nápravě nebo sankce za zjištěné porušení povinností. Jedná se o legislativní vyjádření zásady subsidiarity správního trestání.

⁷ Jímž je dle Nejvyššího správního soudu správní praxe spočívající v tom, že v případě méně závažných porušení povinností zaměstnavatelů není zahajováno správní řízení, a není ukládána pokuta.

⁸ Kromě toho, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 A 130/2002, ze dne 12. 6. 2003, nesmí být zásada rychlosti na újmu jiným zásadám.

Konečně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 53/2011, ze dne 1. 2. 2012, zákonodárcem použitý obrat „lze uložit pokutu až do výše“ v zákoně o inspekci práce neznámá možnost správního orgánu od uložení pokuty upustit. Uvedený výraz dle Nejvyššího správního soudu znamená jednak kompetenci správního orgánu k určitému jednání a při naplnění zákonných předpokladů daného chování současně také povinnost správního orgánu, že tak učinit musí. Výraz „lze“ se tedy vztahuje nikoli k možnosti uložit či neuložit pokutu za spáchaný správní delikt, ale toliko k možnosti uložit pokutu do určité výše.

Zákon o přestupcích⁹ stanovuje 60denní pořádkovou lhůtu, v níž má být zahájeno řízení o přestupku. U správních deliktů podle zákona o inspekci práce není lhůta stanovena, pro **zahájení správního řízení** tedy platí ustanovení § 6 odst. 1 správního řádu,¹⁰ dle něhož správní orgán vyřizuje věci **bez zbytečných průtahů**. Za neexistence lhůty pro zahájení řízení je správní orgán omezen pouze obecnými právními zásadami, jako je např. princip legitimního očekávání, zásada proporcionality apod. Včasné zahájení správního řízení je však významné z důvodu možného zániku odpovědnosti za správní delikt, neboť podle ustanovení § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce zaniká odpovědnost právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm správní orgán nezahájil řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm **dozvěděl**.¹¹

K problematice počátku běhu této subjektivní lhůty (tzn. určení dne, kdy se o něm dozvěděl) se vyjádřil Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 947/09, ze dne 17. 3. 2010.¹² Ústavní soud upozorňuje na úskalí některých výkladů ohledně počátku běhu této lhůty, jež by mohlo vést k neúměrnému prodlužování lhůty. Ústavní soud uvádí, že smyslem jednorocní prekluzivní subjektivní lhůty je přimět správní orgán k aktivní činnosti, včetně zjišťování a prokazování, kdo je za porušení zákona odpovědný, **bezprostředně od okamžiku, kdy se dozví o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona** jako takového.¹³ To platí s ohledem na ústavní princip právní jistoty a na povinnost správního orgánu rozhodnout bez zbytečných průtahů. Výklad správních soudů, který počátek běhu lhůty váže až od okamžiku získání vědomosti správního orgánu o porušení zákona ze strany určitého, konkrétního subjektu, zakládá nerozumné důsledky.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 1/2001, ze dne 3. 6. 2014: „*Dozvědět se o porušení povinností neznámá, že již v tom okamžiku*

---

⁹ Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁰ Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

¹¹ K zániku odpovědnosti z důvodu uplynutí lhůty se přihlíží z moci úřední a není třeba, aby tuto skutečnost účastník namítal.

¹² Shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 11/2010, ze dne 16. 4. 2010.

¹³ Nebo od okamžiku, kdy správnímu orgánu došlo oznámení, které je dostatečně určitého a věrohodného obsahu apod. (za takový den lze považovat např. ukončení kontroly nebo oznámení jiného orgánu veřejné moci). Pro počátek běhu lhůty však nejsou rozhodné subjektivní „právně neuchopitelné“ postoje zaměstnanců správních orgánů, včetně takových charakteristik, jako je jejich odbornost nebo znalost práva (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 1/2001, ze dne 3. 6. 2004). Na druhé straně však nelze její počátek vázat až na objektivní okolnosti, jakými je zpracování protokolu o kontrole, protože v tomto okamžiku již byla znalost o tom, že došlo ke spáchání deliktu, dostatečná.

musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti nesporně došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání porušení povinnosti, a kdo je za ně odpovědný, je předmětem řízení.“

Pro úplnost dodávám, že pokud by byl oblastní inspektorát práce v prodlení se zahájením řízení o správním deliktu, je třeba postupovat podle ustanovení § 80 správního řádu, tedy nadřízený správní orgán (Státní úřad inspekce práce) učiní opatření proti nečinnosti.

Základními znaky správního deliktu jsou:

- protiprávnost,
- formální znak správního deliktu, což jsou jednak obecné zákonné znaky správního deliktu stejné pro všechny správní delikty (obecné požadavky na subjekt – věk a přičetnost pachatele, u právnické osoby její existence), a jednak typové znaky tvořící skutkovou podstatu správního deliktu (subjekt, subjektivní stránka, objekt, objektivní stránka),
- materiální znak, tj. společenská škodlivost činu.¹⁴

Pojem společenské škodlivosti není legálně definován. Obsah pojmu společenská škodlivost činu je určen povahou a závažností deliktu (viz § 39 odst. 2 trestního zákoníku¹⁵). Materiální znak je výslovně definičním znakem přestupku. Zákon o přestupcích ani jiný zákon upravující správní delikty však materiální znak (pojem ani kritéria jeho posuzování) blíže neupravují. U jiných správních deliktů není materiální znak ani výslovně upraven (v důsledku neexistence jejich obecné legální definice), judikatura jej však dovozuje prostřednictvím analogie.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 17/2007, ze dne 31. 5. 2007: *„Se trestnost správních deliktů řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. Je proto např. vyloučen souběh správních deliktů tam, kde se jedná o pokračující, hromadný nebo trvající delikt, pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky deliktu, musí být naplněna i materiální stránka deliktu a krajní nouze je stavem vylučujícím protiprávnost jednání naplňujícího formální znaky deliktu. Aby mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti. Na těchto závěrech nemůže ničeho změnit skutečnost, že zákony upravující správní delikty stricto sensu materiální stránku deliktu neupravují (na rozdíl od právní úpravy trestných činů a přestupků). Materiální stránka protiprávního jednání se tak i v případě správních deliktů musí projevit nejen při stanovení výše sankce, ale již při posuzování trestnosti právně závadného jednání.“*

---

¹⁴ Rozlišuje se typová společenská škodlivost a konkrétní společenská škodlivost (provedení každého konkrétního činu je jiné, liší se kvantita následku, přistupují nebo odpadají určité okolnosti činu apod.). Příslušný orgán pak musí zvažovat, zda konkrétní povaha a stupeň materiálního znaku (stránky) se pohybuje v mezích materiálního znaku (stránky) typového.

¹⁵ Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

V rozsudku sp. zn. 5 As 104/2008, ze dne 14. 12. 2009, se Nejvyšší správní soud dále vyjádřil, že: „Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty deliktu došlo vždy, když je naplněn formální znak. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znak deliktu, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Pokud správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.“

Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 5 As 106/2011, ze dne 6. 1. 2012 uvádí, že výše zmíněné okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musejí být posuzovány vždy v každém konkrétním případě.

Naplnění materiálního znaku správního deliktu zkoumá správní orgán v zahájeném správním řízení. Pokud dospěje k závěru, že nedošlo k jeho naplnění, nejedná se o správní delikt a správní orgán řízení zastaví (podle § 66 odst. 2 správního řádu).

Skutečnost uváděná oblastním inspektorátem práce, že porušení zaměstnavatele byla shledána na různých provozech a pracovištích, je irelevantní, neboť se jedná o tentýž subjekt. K dalším uváděným skutečnostem, spočívajícím např. v tom, že zjištěné nedostatky byly méně závažného charakteru, lze přihlídnout, avšak toliko ve správním řízení o správním deliktu při **výměře sankce**.

Zákon o inspekci práce neupravuje žádný projev zásady subsidiarity správního trestání¹⁶ (neupravuje možnost upuštění od potrestání ani účinnou lítost či možnost úvahy oblastního inspektorátu práce a neřeší ani vztah opatření k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole a sankce). Lze tedy shrnout, že **jakmile se oblastní inspektorát práce dozví o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona, je povinen zahájit správní řízení o správním deliktu, a to bez ohledu na uložení a případné plnění opatření k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole.** V zahájeném správním řízení pak posoudí existenci materiálního znaku správního deliktu. **Případnou nápravu závadného jednání či účinnou lítost zohlední oblastní inspektorát práce toliko ve výměře sankce.**

---

¹⁶ Nazývané jako princip *ultima ratio*, podle níž by správní trestání a správněprávní odpovědnost měla být uplatňována jen v případech, které nelze řešit mírnějšími prostředky (již byly vyčerpány nebo jsou zjevně neúčinné či nevhodné).

D - Závěry

Na základě výše popsaných zjištění a úvah jsem ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv dospěla k přesvědčení, že se Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj **dopustil pochybení spočívajícího v nezahájení správních řízení o správních deliktech kontrolované osoby.**¹⁷

Zprávu o šetření zasílám vedoucímu inspektorovi Ing. Liboru Černému a žádám, aby se v zákonné lhůtě 30 dnů od jejího doručení vyjádřil ke zjištěným pochybením a informoval mě o přijatých opatřeních k nápravě. Zpráva shrnuje mé dosavadní poznatky, které mohou být podkladem pro závěrečné stanovisko.

Zprávu zasílám rovněž stěžovateli.

Mgr. Anna Š a b a t o v á, Ph.D., v. r.
veřejná ochránkyně práv
(zpráva je opatřena elektronickým podpisem)

---

¹⁷ V případě v pořadí 12. kontroly pravděpodobně ještě stále běží roční subjektivní lhůta pro zahájení řízení.